

Kancelaria Radcy Prawnego FORTUNA

redaktor naczelny:

radca prawny Andrzej Fortuna

redakcja:

Kancelaria Radcy Prawnego FORTUNA

ul. Zawiszy Czarnego 6/1

80-433 Gdańsk

Nr wpisu do rejestru dzienników i czasopism: L.P. 1797

wydawca:

Andrzej Fortuna prowadzący

działalność gospodarczą pod nazwą

Kancelaria Radcy Prawnego FORTUNA

ul. Zawiszy Czarnego 6/1

80-433 Gdańsk

Biuletyn Nr 5/2017 z 15.03.2017 r.

I. ZMIANY W PRZEPISACH

KRAJOWA ADMINISTRACJA SKARBOWA

Zgodnie z art 1 Ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. - Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. 2016 poz. 1948), z dniem 1 marca 2017 r. weszła w życie Ustawa z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. 2016 r. poz. 1947).

Nowa ustawa wprowadza reformę dotychczasowej struktury administracji podatkowej – łącząc działania trzech odrębnych dotychczas filarów tj. administracji podatkowej, kontroli podatkowej i Służby Celnej.

Przepisy Ustawy rozszerzają kompetencje organów podatkowych w zakresie kontroli podatkowej. Do tych celów Ustawa w ramach administracji wyodrębnia Służbę Celno-Skarbową, jako umundurowaną formację kontroli podatkowej. Kontrola na podstawie omawianej Ustawy może być wszczęta bez wcześniejszego powiadomienia podatnika, nie obowiązują tu regulacje ustawy o swobodzie działalności gospodarczej – co oznacza m.in. brak zakazu równoczesnego prowadzenia kilku kontroli.

Kontrola kończy się zasadniczo przedstawieniem podatnikowi wyniku kontroli. Jeśli stwierdza on nieprawidłowości, podatnik może w terminie 14 dni złożyć korektę deklaracji podatkowej –

uwzględniającą zastrzeżenia organu. Jeśli tego nie zrobi – kontrola przekształca się w postępowanie podatkowe.

Ustawa wprowadza Centralny Rejestr Danych Podatkowych, prowadzony w systemie teleinformatycznym, który ma służyć gromadzeniu oraz przetwarzaniu danych wynikających m.in. ze składanych przez podmioty deklaracji, wydawanych im decyzji, postanowień, tytułów wykonawczych i innych dokumentów związanych z obowiązkami podatkowymi i celnymi, a także z przetwarzania danych zawartych w Centralnym Rejestrze Podmiotów - Krajowej Ewidencji Podatników. Na podstawie nowelizacji, uregulowano zbiorczo szeroki dostęp organów Krajowej Administracji Skarbowej do informacji o wszelkich podmiotach – umożliwiając im zbieranie i wykorzystywanie informacji o wszystkich zdarzeniach mających bezpośredni wpływ na powstanie lub wysokość zobowiązania podatkowego lub należności celnych – w tym umożliwiono wnioskowanie o dostęp do takich danych nawet bez wiedzy i zgody osoby, której dane te dotyczą. Ułatwiono dostęp organów do tajemnicy bankowej.

Omawiany akt prawny wprowadza także Krajową Informację Skarbową, której rolą ma być wydawanie jednolitych indywidualnych przepisów prawa podatkowego oraz prowadzenie jednolitej telefonicznej informacji podatkowej i celnej (nr tel. 801 055 055 lub 22 330 03 30).

ELEKTRONICZNA LICYTACJA RUCHOMOŚCI DŁUŻNIKA

Dnia 1 marca 2017 r. wszedł w życie przepis art. 2 pkt. 102 Ustawy z dnia 10 lipca 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny, ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2015, poz. 1311). Przepis ten wprowadził możliwość przeprowadzenia licytacji komorniczej za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, zamiast metodą tradycyjną - jeśli zechce tego Wierzyciel.

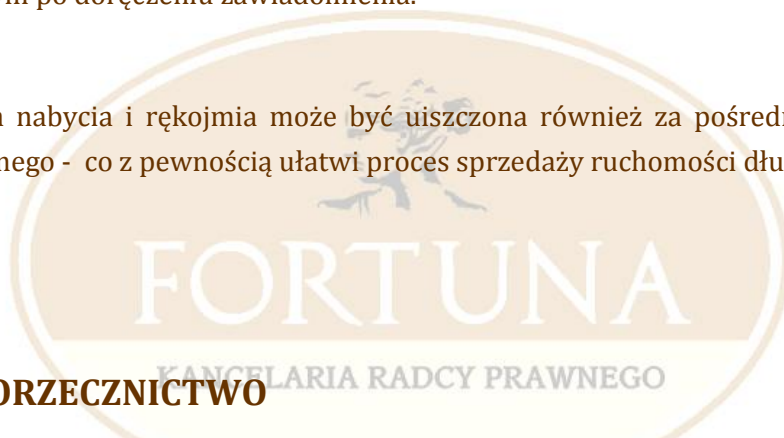
Warunkiem skuteczności wniosku o przeprowadzenie licytacji drogą elektroniczną jest złożenie go jeszcze zanim Komornik wyznaczy termin licytacji tradycyjnej lub wraz z wnioskiem o wyznaczenie drugiego terminu licytacji.

Zgodnie z nowo dodanym art. 879(2) k.p.c. na skutek złożenia wniosku o przeprowadzenie egzekucji drogą elektroniczną, zajęte ruchomości zostają przekazane pod dozór innej osobie niż dłużnik.

Procedura licytacji wygląda w ten sposób, że w pierwszej kolejności, zgodnie z art. 879(4) k.p.c., komornik zamieszcza obwieszczenie o licytacji elektronicznej w systemie teleinformatycznym, gdzie wskazuje między innymi przedmiot oraz warunki licytacji, sumę oszacowania oraz cenę wywołania, miejsce i czas, w których można oglądać ruchomość, a ponadto zdjęcie lub zdjęcia ruchomości podlegającej sprzedaży, informację o chwili rozpoczęcia i o chwili zakończenia licytacji oraz informację o tym, że warunkiem udziału w licytacji jest złożenie rękojmi. Czas trwania licytacji musi wynosić co najmniej siedem dni.

Za pośrednictwem systemu, natychmiast po zakończeniu licytacji, komornik udziela przybicia osobie ofiarującej najwyższą cenę, po czym o udzielonym przybiciu zawiadamia wierzyciela. Termin doręczenia wskazanego zawiadomienia jest istotny z tego powodu, że cenę należy uiścić w dniu następnym po doręczeniu zawiadomienia.

Co istotne, cena nabycia i rękojmia może być uiszczona również za pośrednictwem systemu teleinformatycznego - co z pewnością ułatwi proces sprzedaży ruchomości dłużników.

II. ORZECZNICTWO

PRAWO SWOBODNEJ OCENY PRZEDSIĘBIORCY W ZAKRESIE KWALIFIKACJI WYDATKU JAKO CELOWEGO DO OSIĄGNIĘCIA PRZYCHODU

Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 12 stycznia 2017 r., sygn. akt: II FSK 3728/14

W przywołanym orzeczeniu Sąd określił kryteria, zgodnie z którymi organ podatkowy może poddawać w wątpliwość zasadność oceny przedsiębiorcy dotyczącej uznania określonego wydatku jako celowego dla osiągnięcia przychodu.

Zdaniem Sądu podatnik w tej kwestii może kierować się dużą swobodą w ocenie swoich wydatków. Sąd stwierdził, że jedynie taka ocena wydatków podatnika, która byłaby ewidentnie

sprzeczna z określonym wzorcem racjonalnie postępującego podmiotu - może być kwestionowana przez organ podatkowy.

DOTACJE GMINY NA RZECZ ZAKŁADU BUDŻETOWEGO NIE PODLEGAJĄ VAT

Interpretacja indywidualna Dyrektora Izby Skarbowej w Katowicach z 9 lutego 2017 r., sygn. 2461-IBPP3.4512.851.2016.1.EJ

W sprawie pojawiło się pytanie, czy dopłata do taryf opłat za zbiorowe doprowadzanie wody i zbiorowe odprowadzanie ścieków - dokonywana przez gminę na rzecz jej zakładu budżetowego podlega opodatkowaniu podatkiem VAT.

Zagadnienie to dotyczy centralizacji rozliczeń VAT w jednostkach samorządu terytorialnego, które nastąpiło od 1 stycznia 2017 r., a oznacza w uproszczeniu, że to gmina jest obowiązana rozliczać wszystkie transakcje przeprowadzane w podległych jednostkach organizacyjnych na rzecz osób trzecich - a więc w tym zakresie to gmina jest podatnikiem VAT. Natomiast transakcje pomiędzy gminą a jej zakładem budżetowym traktowane są jako wewnętrzne - w ogóle niepodlegające ustawie o podatku od towarów i usług.

Zdaniem zatem organu, dopłaty gminy dokonywane na rzecz zakładu budżetowego do taryf za zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków należy uznać za wewnętrzne transakcje, które w scentralizowanym modelu rozliczeń, nie podlegają VAT.

PEŁNOMOCNICTWO DO ZAWARCIA ZAPISU NA SĄD POLUBOWNY

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2017 r., sygn. akt V CSK 392/16

Sąd Najwyższy orzekł, że aby zapis na sąd polubowny (tj. umowa, że spory stron będą rozstrzygane przez sąd polubowny) mógł być uznany za skuteczny - umowę musi podpisać osoba, która - jeśli nie jest ustawowym reprezentantem danego podmiotu - winna posiadać pełnomocnictwo pisemne lub udzielone w formie elektronicznej - a nie może być to umocowanie dorozumiane.

Sprawa dotyczyła sporu pomiędzy polską, a węgierską spółką. Oba podmioty porozumiały się telefonicznie w przedmiocie warunków sprzedaży (polską spółkę reprezentował jej pracownik), natomiast kolejno projekt pisemnej umowy na piśmie wysłano drogą elektroniczną. Pisemny projekt zawierał zapis na sąd polubowny przed Sądem Arbitrażowym w Londynie. Polska spółka kwestionowała postanowienia umowy w zakresie ceny, jednakże nie kwestionowała zapisu na sąd polubowny. Umowa była elektronicznie odsyłana pomiędzy stronami – ale nie omawiano kwestii rozstrzygnięcia sporów.

Natomiast po powstaniu sporu – polska spółka zakwestionowała skuteczność zawarcia umowy, w tym skuteczność zapisu na sąd polubowny – wskazując na brak odpowiedniego umocowania pracownika negocjującego warunki.

Sąd Arbitrażowy, do którego spór został wniesiony, ustalił, że osoba, która po stronie polskiej spółki negocjowała kontrakt, posiadała umocowanie z racji tego, że była pracownikiem polskiej spółki - co wystarczy do ważności umowy a w szczególności zawartej tam klauzuli arbitrażowej. Na tej podstawie Sąd w Londynie uznał się więc za właściwy do rozpoznania sporu, i zasądził kwotę należną węgierskiej spółce z tytułu niewykonania umowy.

Zgodnie z Konwencją Nowojorską z 10 czerwca 1958 r. o uznawaniu i wykonywaniu zagranicznych orzeczeń arbitrażowych, jak również Konwencją Genewską z 1961 r. o międzynarodowym arbitrażu handlowym, Sąd w Polsce zarówno w pierwszej i drugiej instancji uznał orzeczenie sądu w Londynie za wykonalne w Polsce, jak również potwierdził pogląd brytyjskich sędziów w zakresie umocowania pracownika do zawarcia umowy wraz z zapisem na sąd polubowny.

Sąd Najwyższy nie podzielił jednak tego zdania wskazując, że nawet pełnomocnictwo ogólne nie jest wystarczające do zawarcia zapisu na sąd polubowny, a już tym bardziej – umocowanie dorozumiane. Sprawę zatem przekazano do ponownego rozpoznania – celem zbadania, czy wspomniany pracownik polskiej spółki posiadał pełnomocnictwo pisemne lub udzielone w formie elektronicznej.

PRACODAWCA MOŻE WYPOWIEDZIEĆ UMOWĘ O PRACĘ W 4-LETNIM PRZEDEMERYTALNYM OKRESIE OCHRONNYM NIEZALEŻNIE OD TEGO KIEDY PRACOWNIK UZYSKAŁ PRAWO DO RENTY

Uchwała Sądu Najwyższego w składzie 3 sędziów z dnia 27 stycznia 2016 r., sygn. akt: III PZP 9/15.

W przedmiotowej uchwale Sąd Najwyższy rozstrzygnął wątpliwości interpretacyjne, jakie pojawiają się w związku z stosowaniem przepisów z art. 39 i 40 Kodeksu pracy.

Art. 39 Kodeksu pracy stanowi, że „*pracodawca nie może wypowiedzieć umowy o pracę pracownikowi, któremu brakuje nie więcej niż 4 lata do osiągnięcia wieku emerytalnego, jeżeli okres zatrudnienia umożliwia mu uzyskanie prawa do emerytury z osiągnięciem tego wieku.*” Z kolei zgodnie art. 40 Kodeksu pracy „*przepisu art. 39 nie stosuje się w razie uzyskania przez pracownika prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.*”

W stanie faktycznym sprawy, pracownikowi złożono oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o pracę na skutek trudnej sytuacji ekonomicznej zakładu pracy. W chwili dokonywania zwolnienia, pracownikowi brakowało mniej niż 4 lata do osiągnięcia wieku emerytalnego, a okres zatrudnienia umożliwiał mu osiągnięcie prawa do emerytury z osiągnięciem tego wieku.

Pracodawca jednak, mając na uwadze art. 40 Kodeksu pracy, uznał, że z racji tego, iż pracownikowi przysługuje prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, ochrona z art. 39 Kodeksu pracy nie obowiązuje go.

Pracownik natomiast argumentował, że jest objęty okresem ochronnym, gdyż jego wyłączenie dotyczy tylko sytuacji, w której nabyłby prawo do renty w okresie ochronnym, nie zaś sytuacji w której z wejściem w okres ochronny prawo to już posiada.

Sąd Najwyższy przyznał rację pracodawcy, stwierdzając, że niezależnie do tego, kiedy pracownik nabył prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, jeśli przysługuje mu ono w trakcie okresu ochronnego, jest to podstawa do zastosowania art. 40 Kodeksu pracy i tym samym wyłączenia zakazu wypowiedzenia umowy o pracę.

UCHWAŁA SPRZECZNA Z UMOWĄ SPÓŁKI NIE MOŻE BYĆ SAMODZIELNĄ PRZESŁANKĄ UZASADNIAJĄCĄ JEJ UCHYLENIE

Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 2016 r. w składzie 3 sędziów, sygn. akt III CZP 1/16

W tej sprawie Zgromadzenie Wspólników Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością podjęło uchwałę, która była sprzeczna z postanowieniem umowy spółki. W związku z tym zostało wytoczone powództwo o uchylenie tej uchwały, w którym jako wyłączną przesłankę uzasadniającą jej uchylenie wskazano niezgodność z umową spółki.

Sąd w pierwszej instancji mając na uwadze literalne brzmienie art. 249 §1 k.s.h oddalił powództwo.

Zgodnie bowiem z art. 249 §1 k.s.h. § 1. *„Uchwała wspólników sprzeczna z umową spółki bądź dobrymi obyczajami i godząca w interesy spółki lub mająca na celu pokrzywdzenie wspólnika może być zaskarżona w drodze wytoczonego przeciwko spółce powództwa o uchylenie uchwały.”*

Sąd pierwszej instancji argumentował, iż aby powództwo mogło być uwzględnione, powód musi wykazać, że - oprócz niezgodności uchwały z umową spółki - jednocześnie zachodzi również druga przesłanka tj. okoliczność, że uchwała ta godzi w interesy spółki albo ma na celu pokrzywdzenie wspólnika. W związku natomiast z tym, że Powód wykazał jedynie, iż uchwała była sprzeczna z umową spółki - z uwagi na literalne brzmienie przepisu, powództwo zostało oddalone.

Sąd Najwyższy, w omawianej uchwale w pełni zaakceptował to stanowisko.

MOŻLIWE JEST OKREŚLENIE WYSOKOŚCI RYCZAŁTU DLA KIEROWCÓW PODRÓŻUJĄCYCH ZA GRANICĘ W AKCIE WEWNĘTRZNYM ZAKŁADU PRACY

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2017 r., sygn. akt: I PK 309/15

Wskazana sprawa została wszczęta z powództwa pracownika pozwanej spółki przewozowej, który dochodził roszczenia o zapłatę zaległego ryczału za odbyte, w ramach świadczenia pracy kierowcy, podróże zagraniczne. W sprawie wydano prawomocny wyrok sądu II instancji, zasądzający roszczenie. Kolejno jednak, 24 listopada 2016 r. Trybunał Konstytucyjny w sprawie o sygn. akt: K 11/15 uznał za niezgodny z Konstytucją art. 21 a) ustawy o czasie pracy

kierowców, który był podstawą roszczeń o wypłatę ryczału w wysokości określonej przez przepisy o podróżach służbowych w administracji w zakresie transportu międzynarodowego. W związku z powyższym firma przewozowa złożyła skargę kasacyjną, a Sąd Najwyższy uchylił prawomocne orzeczenie opierające się na ww. przepisie.

Komentowane orzeczenie Sądu Najwyższego w istocie dotyczy dwóch kwestii.

Po pierwsze, uznano, że kierowcę mogą obowiązywać mniej dla niego korzystne regulacje wewnętrzne firmy przewozowej – a nie regulacje odnoszące się do podróży zagranicznych pracowników administracji.

Po drugie natomiast zostało potwierdzone, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego może niekiedy zadziałać wstecz – czyli spowodować uchylenie prawomocnego orzeczenia.

ZWROT NIENALEŻNYCH KORZYŚCI - JAKO PRZYCHÓD PRZY BEZPODSTAWNYM WZBOGACENIU

Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 2 marca 2017 r., sygn. akt: II FSK 164/15

Przedmiotowy wyrok zapadł na gruncie sprawy, w której podatnik otrzymał zwrot wartości nieruchomości, która bez podstawy prawnej została mu odebrana przez Skarb Państwa. Po latach stwierdzono, że zabór był bezprawny i uznano Skarb Państwa za bezpodstawnie wzbogacony. Z uwagi jednak na niemożność zwrotu nieruchomości – Skarb Państwa dokonał na rzecz zubożonego zwrotu jej wartości.

Pojawiła się wątpliwość, czy taka należność podlega opodatkowaniu podatkiem dochodowym.

Naczelny Sąd Administracyjny orzekł tu na korzyść podatnika, stwierdzając, że w tym przypadku po stronie zubożonego nie powstanie przychód w rozumieniu art. 11. ust. 1 Ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych tj. z dnia 7 grudnia 2016 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 2032). Zgodnie ze wskazanym przepisem za przychód należy uznać otrzymane lub postawione do dyspozycji podatnika w roku kalendarzowym pieniądze i wartości pieniężne oraz wartość otrzymanych świadczeń w naturze i innych nieodpłatnych świadczeń.

Sąd argumentował, że zubożony w związku z otrzymaniem zwrotu wartości bezpodstawnego wzbogacenia nie doznaje po swojej stronie żadnego przysporzenia majątkowego. Składnik

majątkowy (jego odpowiednik) zostaje bowiem w tej sytuacji po prostu zwrócony do majątku zubożonego.

PRZESŁANKI USTANOWIENIA PEŁNOMOCNIKA Z URZĘDU

Postanowienie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 12 stycznia 2017r., sygn. akt III AUz 475/16

Zgodnie z art. 117 § 1 k.p.c. strona zwolniona przez sąd od kosztów sądowych w całości lub części może domagać się ustanowienia adwokata lub radcy prawnego. Dalej, w § 2 czytamy, że osoba fizyczna, niezwolniona przez sąd od kosztów sądowych, może domagać się ustanowienia adwokata lub radcy prawnego, jeżeli złoży oświadczenie, z którego wynika, że nie jest w stanie ponieść kosztów wynagrodzenia adwokata lub radcy prawnego bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny. Sąd uwzględni wniosek, jeżeli udział adwokata lub radcy prawnego w sprawie uzna za potrzebny (art. 117 § 5 k.p.c.).

Warunkiem koniecznym ustanowienia pełnomocnika z urzędu jest uznanie przez Sąd jego udziału za potrzebny. Rodzi to konieczność zbadania okoliczności sprawy nie tylko w kontekście sytuacji majątkowej i rodzinnej strony. Sam bowiem fakt, że strony nie stać na opłacenie fachowej pomocy prawnej – nie jest samodzielną przesłanką do ustanowienia pełnomocnika z urzędu.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku wskazał, że potrzeba udzielenia pomocy prawnej stronie rodzi obowiązek ustanowienia opłacanego przez Skarb Państwa pełnomocnika przede wszystkim w sytuacji, gdy strona jest nieporadna – a więc nie jest w stanie przedstawić swojego stanowiska poprawnie i w sposób zrozumiały, a także nie zna podstawowych zasad rządzących procesem cywilnym. Ustanowienie pełnomocnika z urzędu może być również podyktowane stopniem skomplikowania sprawy zarówno na gruncie stanu faktycznego, jak i prawnego, a także niemożnością prowadzenia sprawy przez stronę ze względu na np. chorobę.

Dodatkowo Sąd wskazał, że okoliczność korzystania z pomocy prawnika, udzielanej na podstawie ustawy o nieodpłatnej pomocy prawnej, wpływa pozytywnie na ocenę zaradności strony. Pomoc ta, choć nie obejmuje reprezentacji w postępowaniu sądowym, ograniczając się istotnie do pomocy przy sporządzaniu pism procesowych, w połączeniu z udzielanymi przez sąd pouczeniami co do czynności procesowych, umożliwia stronie występowanie w postępowaniu samodzielnie.

KAMERA NAD WEJŚCIEM DO MIESZKANIA

Wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 09 lutego 2017r., sygn. akt IC 31/15

Wizerunek, tak samo jak prawo do prywatności, to dobra osobiste, na straży których stoi art. 24 KC. Zgodnie z tym artykułem, ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że działanie to nie jest bezprawne.

Aby żądanie oparte na podstawie tego przepisu było skuteczne, musi opierać się na dwóch przesłankach: naruszono dobro osobiste oraz naruszenie to było bezprawne. Należy zaznaczyć, że ocena, czy w ogóle do naruszenia doszło oparta jest o obiektywne kryteria, a nie o indywidualną wrażliwość zainteresowanego. Zadaniem Sądu jest dokonanie oceny danego zachowania mającego naruszyć dobra osobiste z perspektywy przeciętnej osoby oraz ustalenie, czy w ogólnospołecznym odczuciu dane zachowanie mogłoby zostać zakwalifikowane jako naruszające dobra osobiste.

W opisywanej sprawie pojawiła się wątpliwość, czy montaż kamer przez właścicieli lokalu nad wejściem do ich mieszkania oraz na budynku - w celu zapobiegania niszczeniu mienia i zakłócania spokoju - może stanowić naruszenie dóbr osobistych, w szczególności ich wizerunku i prawa do prywatności, sąsiadów.

Sąd Okręgowy w Gdańsku w omawianym wyroku wskazał, że w sytuacji, w której kamery rejestrują jedynie fakt mijania lokalu właściciela kamery czy też fakt przebywania na parkingu samochodowym - nie można mówić o naruszeniu dóbr osobistych. W przedmiotowej sprawie kamery nie skupiały się na terenie należącym i użytkowanym wyłącznie przez sąsiadów, a wręcz przeciwnie - monitorowały obszar, który służy głównie właścicielom kamer. Dodatkowo, Sąd zwrócił uwagę na powszechność montowania kamer w miejscach publicznych i swoiste przyzwolenie społeczne, wręcz akceptację takiego stanu rzeczy. Znaczenie oczywiście miało również to, że nagrania nie były udostępniane osobom trzecim, a ponadto po pewnym czasie - były usuwane. Wątpliwe wydało się też Sądowi, aby właściciele kamer oglądali nagrania w sytuacji, gdy brak ku temu faktycznych podstaw.

Sąd uznał, iż montaż kamer nie był działaniem bezprawnym - nie naruszono przy tym przepisów prawa, działano w oparciu o dorozumianą zgodę właściciela budynku, dodatkowo przyczyny montażu były uzasadnione, a jego celem nie było pozyskiwanie wizerunku sąsiadów ani tym bardziej ingerencja w życie prywatne.

Ponadto Sąd wskazał, że prawo do spokojnego zamieszkiwania w swoim lokalu również stanowi dobro osobiste, stojące na równi z prawem do prywatności. Dysponenci dobra mogą podejmować wszelkie działania mające na celu jego ochronę, w granicach prawa. Sąd stanął na stanowisku, że montaż kamer był środkiem adekwatnym do zamierzonego celu, jakim było zapobieganie niszczeniu mienia i zakłócaniu spokoju.

Wyrok nie jest prawomocny

TERMIN PRZEDAWNIEŃ ROSZCZENIA SPÓŁDZIELNI MIESZKANIOWEJ WOBEC CZŁONKA SPÓŁDZIELNI

Uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2017 r., III CZP 69/16

Niejednolite orzecznictwo w kwestii spółdzielni mieszkaniowych, nie pozwalało dotąd wiążąco odpowiedzieć na pytanie, jaki okres przedawnienia do roszczeń (niebędących roszczeniami okresowymi) wobec własnych członków jest właściwy – dziesięcioletni czy trzyletni.

Szukając odpowiedzi na to pytanie można było spotkać dwie linie orzecznicze. Przedstawiciele pierwszej z nich dzielili działania spółdzielni na dwie grupy: działania „na zewnątrz”, które dotyczą kontrahentów oraz działania „do wewnątrz” – związane z członkami spółdzielni. Tylko te pierwsze uznawane były za związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, a więc ulegające przedawnieniu po trzech latach, wobec członków termin przedawnienia miałby wynosić 10 lat.

Przedstawiciele drugiej linii stali na stanowisku, iż członek spółdzielni w kontaktach ze spółdzielnią jest konsumentem, a zatem spółdzielnia posiada status przedsiębiorcy – i termin przedawnienia roszczeń wobec członków spółdzielni również powinien wynosić 3 lata.

Sąd Najwyższy rozpatrując przedstawione zagadnienie, wskazał, że roszczenia spółdzielni mieszkaniowej o uzupełnienie wkładu budowlanego wobec własnego członka nie można zaliczyć do sfery stosunków wewnętrznych. Ma bowiem ono swe źródło w umowie zawartej między członkiem a spółdzielnią, zaś umowa ta rodzi oddzielny od członkostwa w spółdzielni stosunek. W związku z tym, chybionym jest odmienne traktowanie w takich samych warunkach roszczeń spółdzielni wynikających z tej umowy wobec członka od roszczeń spółdzielni z innych umów wobec kontrahentów z zewnątrz.

Wobec tego Sąd Najwyższy, stojąc na stanowisku bardziej przychylnym członkom spółdzielni, uznał, że roszczenia spółdzielni mieszkaniowej o uzupełnienie wkładu budowlanego przez jej członka - są związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, a w związku z tym przedawniają się po upływie lat trzech.

ZADOŚCUCZYNIENIE - SZEROKI ZAKRES PODMIOTOWY UPRAWNIONYCH

Wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 8 grudnia 2016 r., sygn. akt: I ACa 714/16.

W stanie faktycznym niniejszej sprawy, powódka domagała się przyznania odpowiedniej sumy zadośćuczynienia w związku ze śmiercią matki jej konkubenta. Powódka podawała, że choć nie była dla zmarłej osobą spokrewnioną, jednakże łączyły ją z nią bardzo silne więzi emocjonalne, a z konkubentem żyła jak w małżeństwie.

W wyroku z dnia 8 grudnia 2016 r., Sąd Apelacyjny w Łodzi przyznał powódce odpowiednią sumę pieniężną tytułem zadośćuczynienia.

Zgodnie z art. 446 §4 k.c. w przypadku śmierci poszkodowanego, zadośćuczynienie może być przyznane przez sąd w określonej wysokości również na rzecz najbliższych członków rodziny zmarłego. Jednakże ustawodawca przy tym nie określił, kto wchodzi w zakres „najbliższych członków rodziny” pozostawiając sądom orzekającym w sprawie ocenę sprawy w zależności od konkretnych okoliczności.

W omawianej sprawie przyjęto pogląd, że zwrot ten powinien być interpretowany szeroko - biorąc pod uwagę nie tylko więzy prawne z poszkodowanym ale również emocjonalne. Tak też za najbliższego członka rodziny w pewnych określonych stanach faktycznych mogą zostać uznani dalsi krewni, którzy zamieszkiwali z poszkodowanym, czy też osoby w ogóle niespokrewnione – tak jak konkubenci, dzieci konkubentów z poprzedniego związku, czy – tak jak w tej sprawie – matka konkubenta.